

Mindig felállni

Egy januári borús nap volt, amikor az ATV-n megláttam a pályázat lehetőségét a televízióban. Emlékszem mennyire megtetszett, végre egy olyan lehetőség, ahol érdeklí a felnőtteket a tinédzserek és fiatal felnőttek problémái, mi foglalkoztatja őket, megpróbálják őket megérteni. Arról is meséltek a szervezők, hogy ilyen pályázatra már volt példa Magyarországon történelmében a II. világháború előtt, amikor is ugyanebben a korosztályban kérdezték a zsidó fiatalokat mi foglalkoztatja őket, milyen problémáik vannak, hogyan látják a világot. Nagyon kíváncsi vagyok ők miket írhattak, mennyire egyeztek a nehézségeink, hogyan láthatták egy olyan embert próbáló időben az otthonukat. Vajon az én történetem mennyivel lehetne jobb, mennyivel mondhatna el többet, mint amit ők már elmeséltek? Aztán azonban ráésszméletem, hogy nem hasonlíthatom össze a kettőt, teljesen más történelmi helyzetben éltek, mint én és mindenki egyedi története, ami ugyanolyan értékes lehet. Mind tanulhatunk egymástól és ezáltal lehetünk jobb emberek.

2002 októberében születtem, most vagyok 22 éves egyetemista. A szüleimmel és anyukám oldaláról a dédimmel laktam kicsi koromtól egészen 9 éves koromig, nincsenek testvéreim, így eléggé sokat odafigyeltek rám, már amikor idejük engedte. Jól emlékszem, amikor egészen kicsi voltam, anyukám az Erste bankfiókban dolgozott sokáig, így apukámmal vártunk rá mindig, előbb a Duna Plázájánál majd a későbbiekben a Westendnél. Az óvodában is már sokat voltam egyedül, a barátaim sokszor betegek voltak és nem is nagyon voltak sokan. Az óvó nénik szerint én voltam a furcsa gyerek, gyakori szokásom volt, hogyha találtam egy fűcsomót, amit kitéptek, akkor egy homokozó lapáttal és vödörrel újra elültettem őket.

Ahogy bekerültem általános iskolába megtapasztaltam azt, hogy a gyermekek mennyire gonoszak tudnak lenni. Egyik lány osztálytársam úgy próbált barátokat szerezni, hogy gyakran bántott engem, kicsavarta a kezemet, bántó dolgokat mondott nekem. Én természetesen nem mertem szólni senkinek, így negyedik félévében általános iskolát váltottam. A helyzet itt sem lett rózsásabb. A bántások csak átalakultak az évek során, már a nőietlenségemről, a súlyomról szóltak. Mindig is kis melleim voltak a fiúk azzal bántottak, hogy úgy nézek ki akár csak egy fiú és mellé még kövér is vagyok. Amikor nyolcadikos lettem, egy teszi óra végén az üres öltözőben váltottam át a ruhámat, a pólómat cseréltem le, akkor jöttek be a fiúk, kinevettek a melleim miatt, elkezdtek egy lány osztálytársamhoz hasonlítani, akivel Isten kegyes volt a keblei méreteit illetően, fiúnak hívtak, majd jól meg rugdostak. Ekkoriban érdekes barátaim voltak, akik a dolgozatok, feladatok megoldása miatt voltak velem, nekik nem mondhattam el ezt az egészet. Az i-re az tette fel a pontot, mikor az a fiú, aki nagyon tetszett titokban elkezdett velem "járnival", csókokat váltottunk, közelebb kerültünk. Aztán tartva tőle, hogy kiderül a viszonya a furcsa lánnyal, szakított és arra kért, ha csak az óra nem követeli meg ne szóljak hozzá. Anorexiás lettem, szomorú, csalódott, egyenesen öngyilkos is szerettem volna lenni.

Reménykedtem benne, hogy a középiskola jobb lesz. De a középiskola sem kezdődött jobban, ott is én lettem rögtön az elején a furcsa lány, akin nevetni kezdtek. Mindig is

szerettem az aranyos dolgokat, így a cuki állatos pólókat is, nem sminkeltem magamat és ha valami nem úgy sikerült vagy tesin csúnyán elestem, akkor sírtam. Ez pedig elég támadási felület lett egy csoport lány osztálytársamnak, évfolyamtársaimnak. Pedig én rendkívül pozitívan kezdtem neki a kilencedik osztálynak, hiszen végre azt tanulhattam, amit szerettem, ráadásul egy osztályba kerültem egy volt fiú barátommal és így újra felvettük azt a fonalat, ami általános iskolában abba maradt. Első osztályosként rögtön a legelső napunkon jóban lettünk. Azonban a bántások egyre gyakoribbá váltak, én egyre jobban sanyargattam magamat, egyre jobban féltem és gombócot éreztem mikor be kellett mennem az iskolába. A dolgok, akkor hágtak a tetőfokára, amikor a zaklatás átterelődött a közösségi médiára is. Ott az egyik lány tanácsokat adott hogyan kéne megváltoznom majd szó szerint azt írta, hogy engem sajnál és az ilyen embereknek, mint nekem nem kéne élniük, elkéne őket tüntetni a földről, mert sajnálják magukat, akarnak valahová tartozni, de soha nem tudnak. Ekkor szóltam anyunak először arról, hogy így bántanak, addig kagylóként magamba zárkóztam és féltem bárkinek szólni, terhet jelenteni számukra.

Anyukám akkor azt mondta nekem, hogy ez egy nagyon nehéz döntés lesz most, de elkell határoznom, hogy vagy önmagam leszek és akkor az emberek, így is viselkedhetnek velem vagy pedig álarcot húzok magamra és beállok a sorba. Én az előbbi mellett döntöttem, ami egyáltalán nem volt egyszerű, de ez segített hozzá sok jó ember megismeréséhez.

Amikor a tizedik osztályt kezdtem, egészen új fejezetet nyitott az életemben. Szeptemberben az évnyitón első látásra beleszerettem egy fiúba! Magas volt, kedves mosolyú, édes hangú, sötétbarna hajú és csokoládé barna szemű. Távolról figyeltem szeptembertől kezdve. Végül februárban kaptam egy gyönyörű ismerkedős levelet, ami a szekrényemen volt, aláírás nélkül. A levél után 12 nappal az osztályom korcsolyázni ment a Városligeti Jégpályára, nem is tudtam róla, de az ő osztálya is jött velünk. Egész végig ideges voltam és izgatott. Aznap nagyon fújt a szél én pedig nem tudok olyan jól korcsolyázni ezért egy óriási hasalással mutatkoztam be, amit ő a pálya széléről végig nézett. Elkezdtünk beszélgetni és olyan volt, mintha évek óta ismerném. Beszámoltam neki a levélről is, amit úgy véltem, hogy az osztálytársaim újabb gonoszkodása csupán, hiszen olyan dolgokat írtak benne, amiket éppen hallani szerettem volna. Abban a pillanatban vallotta be, hogy ő írta nekem. Alig akartunk aznap elválni! A következő hetet végig beszélgettük, majd február 18-án megcsókoltam, onnantól kezdve együtt voltunk és bearanyozta az életemet. Épp úgy viselkedett, ahogyan egy barátnak a nagykönyvben kell, hála neki sok új barátom is lett és abba hagyták a bántásomat is. Én távolról sem voltam álom barátnő, de nagyon sokat próbálkoztam, hogy egyre jobb és jobb legyek.

Majd 2023 októberében minden megváltozott, amikor elkezdett tőlem elhidegülni, mivel nem találkoztam vele eleget, így végül bármilyen fájdalmas is volt neki, a szakítás mellett döntött. Kezdetét vette nyolc szomorú hónap nélküle, alig találkozással és beszélgetéssel 4 év 8 hónap párkapcsolat után. Próbáltam mások felé nyitni, de nem ez volt az amire vágytam. Ő is megismerkedett egy új lánnyal,

akivel járni szeretett volna. Majdnem mindent úgy csináltak, mint egy pár, de a lány folyamatos jelleggel kihasználta lelkileg és testileg, leépítette az önbizalmát, mivel mondta mennyire tökéletes ő, csodálatos, de a külseje miatt nem szeretne vele járni. 2024 májusában egy kétségbeesett üzenetet kaptam tőle, amiben depresszióról és boldogtalanságról írt. Ebből az állapotból próbáltam segíteni neki kijönni, ami sikerrel zárult.

Újra boldog és elégedett lett. Júniusban újra próbáltuk a dolgokat és újra együtt lettünk. Soha nem voltam még olyan boldog, mint vele! Azonban ezzel a lánnyal, aki ennyire leépítette őt érzelmileg, barátok maradtak. Én azonban nem tudtam a lányban megbízni. Az újrakezdésnél nem igazán veszekedtünk, ha mégis az emiatt a lány miatt volt és a hozzáfűzött kapcsolatát illetően. Féltékeny voltam.

Március 16-án, mikor a lánnyal szakított a barátja, akkor teljesen kiborultam, féltékeny lettem, elhamarkodottan mondtam ki azt, hogy szakítani szeretnék. Néhány óra után már meg is bántam, de ezzel borzalmas hibát vétettem, nagyon fájt neki. Utána hiába mondtam, hogy a lánnyal kapcsolatos dolgot, ha pszichológussal kezelem minden sokkal jobb lesz, csütörtökig egyre jobban passzív lett felém, pénteken mikor találkoztunk már nem is írt. Ez pedig nem volt rá jellemző, amikor egy pár voltunk, minden egyes nap beszélgettünk egymással. Miután végzett a munkában találkoztunk ezen a pénteken. Elmondta, hogy sok emberrel beszélt, egyik szerint se volt jó ötlet az újrakezdés, hogy ő belefáradt a párkapcsolatba, egyedül szeretne lenni, megtapasztalni milyen, nem félni attól, hogy magányos. Még azt is felvetette, megkérdőjelezte, hogy szerelmes-e és nem csak megszokásból van velem. Elszeretett volna válni, amitől én szörnyen zokogni kezdtem, megpróbáltam észérvekkel meggyőzni, hogy mindenre van gyógyír, míg van szerelem, de erre akkor ő nem volt nyitott. Korábban semmi jele sem volt annak, hogy ő szakítani szeretne, ne érezte volna jól magát a kapcsolatban. Találkoztunk, nála aludtam összebújva, ölelkeztünk, ajándékokat vettünk egymásnak.

Mégis újra elvesztettem, mert nem tudtam két helyzetet jól kezelni, mert teljesen buta voltam. Sírva váltunk el, ő is sírt és én is nagyon, haza sétáltam és végig sírtam az utat. Utólag még írásban mondta, hogy nem megszokásból volt velem, mivel nagyon fájt neki a dolog. Nekem is borzalmasan fáj, hogy a történetünk március 21-én megint véget ért. Nem tudom lehet-e még valaha folytatása, de elfáradt az látszódik. Időközben rájöttem, hogy az, hogy nem beszéltem neki az éppen aktuális problémáimról, nem randiztunk eleget addig vezetett, hogy elhidegült tőlem. Rettegtem tőle, hogyha a másik lánnyal szakít a barátja, akkor őt választja majd helyettem. Többször elmondta, mikor még együtt voltunk, hogy nem így lenne én mégis féltem, hogy talán az éles helyzet majd másképp fogja őt befolyásolni. Nem kellett volna féltékenynek lennem, utólag már nagyon jól tudom. Jobban kellett volna bíznom magamban és abban, hogy mindent amire vágyik én megtudom neki adni, más nem tudja majd vagy nem olyan jól, mint én. Mivel számos megpróbáltatással nézett szembe, nem akartam az én gyötrelmeimmel is fárasztani. Január eleje óta lelkileg borzalmasan fáradtnak éreztem magamat, egyáltalán nem ez a jellemző rám,

pozitív személyiség vagyok, de az év kezdete óta eléggé savanyú volt a kedvem. A bonyodalmak hónapról hónapra nehezebbek lettek, először csupán az egyetemre korlátozódtak, majd ez kigyűrűzött az édesapám egészségére, a felelősségi köreim növekedésére ezek után a barátaimra is. Az embert próbáló időszakára tekintettel nem akartam terhelni őt az én dilemmáimmal is, soha nem voltam panaszkodós típus pedig itt kellett volna. Utólag már nagyon jól tudom, hogy szükségem lett volna arra, hogy kiöntsem a szívemet, hamar jobban éreztem volna tőle magamat, könnyebben hidaltam volna át őket és jól tudom az én szerelmem ahogyan csak tudott segített volna. Nagyon megbántam, hogy nem beszéltem neki ezekről a bajaimról! Amikor a lelked fárad el az egy eléggé nyavalyás dolog. Semmihez sincs energiád, szomorú vagy, nincs semmihez kedved, olyan negatív és unalmas tudsz lenni. Az pedig minden kapcsolat zátonya, ha nem kommunikálunk a másikkal és nem dolgozunk minden nap azért, hogy jól működjön. Bár római katolikus a vallásom, a hitemet nem igazán gyakorlom, de a március 21-ét követő héten folyamatosan imádkoztam, bízva a csodában, hogy mindazt, amit a párkapcsolatban elrontottam megjavíthatom majd, mert ad nekem erre egy utolsó lehetőséget. Írtam neki egy héttel a szakítás után, hogy szeretném megpróbálni rendbe hozni a dolgokat, boldoggá tudnám magunkat tenni. Arra kértem találkozzunk személyesen és beszéljünk. Próbáltam folyamatosan kérlelni, mondván neki, hogy a problémáinkat meg lehet oldani, adjon erre egy utolsó lehetőséget, de erről hallani sem akart. Aztán április 16-a óta egy szót sem írt nekem. Elolvasta minden üzenetemet, de egyikre se válaszolt. Arra sem, amikor elmondtam neki miért voltam féltékeny, mennyire megbántam, hogy azt írtam szakítsunk és elmondtam neki az összes szenvedésemet, amivel szembe kellett néznie. Azért is bocsánatot kértem, hogy ezekről nem beszéltem neki. Minden hibámért elnézést kértem és megosztottam vele, hogy együtt, mint korábban mindent megtudnánk oldani most is megtudnánk és boldogok tudnánk lenni. Korábban azt írta, hogyha másodjára se mentek a dolgok, akkor most sem lenne másképp. De azokat a hibákat többé nem követtük el, amiket az előző szakítás előtt. Tanultunk belőlük, jobbak lettünk és hiszem többé a mostani melléfogásaink sem ismétlődnének meg. Tudom én is vétettem, de a múlton nem tudok változtatni. Csakis a jelenben lennék képes azokon változtatni. Úgy érzem én mindent megtettem, ami csak tőlem telt, hogy rendbe hozzam a dolgokat, de most valószínűleg örökre elvesztettem életem szerelmét! Próbálok bízni az időben és abban, hogy valóban egymásnak vagyunk a legjobbak, akkor újra egymásra találhatunk majd! Vannak emberek az életünkben, akikért érdemes harcolnunk. Az én életemben ő ilyen. Megédesítette a szürke minden napokat, a lehető legjobb embernek éreztem magamat mellette, segített amikor szükségem volt rá és a csillagokat is lehozta volna nekem az égről annyira szeretett. Abban is hiszek, hogy amit most csinál az csak egy védekező mechanizmus tőle, mert fél, hogy újra megsérül, hogy újra bántanánk egymást, amikor az életünk nem virág illatos. Úgy érzem, hogy ezért viselkedik ilyen passzívan, ezért nem válaszol. Rendületlenül hiszem, hogy minden rendbe jöhet, boldog párkapcsolatban lehetek majd még vele a jövőben, ugyanis a remény hal meg utoljára, az én reményem pedig még él.

A problémák, amiket nem akartam vele megosztani, mázsásabb súlyoknak bizonyultak, mint amit képes voltam egyedül elcipelni. Középiskolában egészen sok barátom lett, olyanok, akikkel azt hittem örökre barátok is maradunk. Aztán az egyetemen is szert tettem két új fantasztikus baráttra. Minden olyan idillien csodálatos lett! Aztán nagyjából február közepén borzasztó gyorsasággal azzal szembesültem, hogy különböző okok miatt, de a féltve őrzött barátaim elkezdtek eltűnni. Mindegyikükkel megpróbáltam megbeszélni az érzéseimet, azt mennyire aggaszt, hogy így elkezdtek eltűnni mellőlem, de a legtöbbjük nem kívánt a helyzettel mit kezdeni, nem érdekelte igazán vagy nem tudott. Kettőjük, akiket még az egyetemen ismertem meg azt ígérték a helyzeten javítani fognak, ez pedig úgy néz ki szép lassan változik, próbálkoznak. Az egyik barátnőm terhes lett hirtelen és egy filippínó vőlegénye is lett. Azóta mióta ismeri folyamatosan vele van, senki másra nem szán időt, ha esetleg mégis akkor is folyamatosan a telefonját nyomkodja és a vőlegényével beszélget. Az ikertestvére, aki általános iskolás korom óta a barátom, ő vonat vezető lett, így nagyon sokat dolgozik, nehéz vele egyáltalán találkozni. Két másik fiú barátom pedig teljesen eltűnt, azt mondják a munka, a család és az egyetem teljesen lefoglalja őket ezért nem akarnak találkozni és még írni se szoktak nekem. A két egyetemi barátom azt ígérte bármi is történik, ők mindig ott lesznek velem, viszont az egyikük egy fél évre Spanyolországba megy tanulni, a másikuk pedig most fejezi majd be az egyetemet. Kicsit tartok tőle, hogy majd mi is elsodródunk egymás mellől! Viszont nagyon reménykedek benne ennek ellenére, hogy mi hárman azért örökre barátok tudunk maradni!

Úgy érzékelem visszatértem abba az állapotba, amiben általános iskolás koromban voltam, magányos lettem, amitől annyira félttem. Még most is nehéz a szituáció, nem gondoltam volna, hogy ennyire rosszul érint majd, hiszen már hozzászoktam csak olyan régen volt már, hogy el is felejtettem milyen. Gyakran csak azt veszem észre, hogy nem tudom miért, de sírva fakadok. Viszont valahogy napról napra egyre jobban viselem, nagyon igyekszem a pozitív dolgokra koncentrálni az életben.

Az egyetem egészen jól megy és végre több, mint egy év masszív szakmai gyakorlati hely keresése után találtam egy munkahelyet, ahol el is kezdtem dolgozni. Egyedül azt sajnálom, hogy a diplomám megszerzésével csúszni fogok egy félévet. Túl sok időmet és energiámat vette el a szakmai gyakorlati hely keresgélése, így nem haladtam elég jól a szakdolgozatommal. Amit igazán megbántam csak az elmúlt időszakban, hogy nem kommunikáltam a szerelmemmel, nem mondtam el neki mi bánt, amik láthatóan az egész kapcsolatunkra hamar rányomták a bélyeget. Ha tehetném ezt mindenképpen másképp csinálnám!

A hosszú évek alatt és minden megpróbáltatás ellenére kezdtem rátalálni önmagamra. Számos dologban fejlődtem, amiről korábban azt hittem képtelen leszek. Megtudtam mi a legfontosabb nekem az életben, hogy mire vágyom oly annyira. Az öltözködéssel elkezdtem kifejezni magamat. Bármennyire is bántottak régen az aranyos, állatos mintás pólóim miatt még mindig azokat hordom télen, büszkén. Vettem magamnak egy macifüles tavaszi kabátot is, alig lehet rólam le rimázkodni.

Még a koronavírus járvány alatt történt, hogy egy videó jött velem szembe, ami egy japán öltözködési formáról szólt. Mivel megszerettem az animéket és a japán kultúrát is, így kétség sem férhetett hozzá, hogy végig néztem a videót. A lolita stílusról és annak alfajairól szólt. A lolita stílus - ne tévesszen meg minket a neve, egyáltalán nincs köze Vladimir Nabokov azonos című művéhez - egy a Shibuja negyedben az 1980-as években kialakult stílus. Alapvetően a rokokó divat és a viktoriánus gyermek divat ihlette. Sok masnit, fodrot használnak. Igazán nőies, a szoknyák minimum a térdig érnek és minden ruhához, amelyiknek nincs ujja, ahhoz zárt blúzokat viselnek, az alsószoknya szinte teljesen elmaradhatatlan részét képezi az öltözködésnek. Azonnal beleszerettem a stílusba és elkezdtem magamnak vásárolni. A szekrényem nagyrészt azóta ezek a ruhák, blúzok, szoknyák és kiegészítők képezik. Én két alfaját szoktam hordani a sweet és classic lolitát. Ennek a divatnak köszönhetően sokkal jobban tudom fejezni önmagamot, jól érzem magamat ezekben a ruhákban. Az emberek hozzáállása rendkívül vegyes. Külföldön mindenki imádja, csodálkozik vagy egyenesen elkápráztatja. Hazánkban az emberek vagy nagyon utálják vagy tetszik nekik, ha utálják ezt olykor nem hagyják szó nélkül vagy képesek hosszú percekre keresztül bámulni. Néha emiatt nehéz újra felvenni, de ilyenkor az ad erőt, hogy én így vagyok önmagam.

Amikor megpróbálunk arra gondolni milyen is lesz az életünk és a világ körülöttünk, akkor az mindig egy nehéz feladat. Az egyetemen politikatudományt hallgatok, így nem egyszer hallottam, hogy egy nagyon gyorsan változó világban élünk. Változik a világrend, ami hosszú évek óta biztosnak tűnt. Ha a jövőn gondolkozom mostanában, az valahogy kicsit megrémít. Egyetlen egy pillanatra sem gondoltam volna még, amikor tinédzser voltam, hogy a számomra oly nyugodtnak és békésnek tűnő világ majd, így felfordul. Háborúk robbantak ki, az egyik közelebb is, mint számítottam rá. Emlékszem még a tévében néztem, ahogyan a diplomácia elbukik, szomorú és csüggedt diplomaták hagyják el a tárgyalótermet majd kitört az orosz-ukrán háború. Azóta sokat hallottam tanulmányaim során, hogy bár mindenki a békére vágyik és senki sem akar igazán még egy világháborút, ennek az esélye azonban nem teljesen kizárható. Ebbe pedig belegondolni, néha álmodni róla egészen ijesztő. Ami még elborzaszt az a politikai szelek változása. Ahogyan előre nyomulnak a szélsőjobb nézetek, amit a Náci Párt óta nagyon jól megtanulhattunk volna, hogy nem szabad engedni. Mégis egyre több ország parlamentjébe kerülnek be. A politikának az én olvasatomban arról kéne szólnia, hogy felruházott hatalommal a lehető legjobban irányítsanak egy országot, kemény munkájukkal az emberek jólétét helyezték előtérbe, miközben békésen fordulnak külföld felé, építik ki a kapcsolatokat vagy mélyítik el a meglévőket és összetartás, egymás kölcsönös elfogadására buzdítják az embereket. Azonban mindegy melyik országot szemlélem ez valahogyan nem teljesül. Ugyan, hogy várhatnánk el ilyen felszított, utálatos, félelemmel átítatott időszakban, hogy az emberek egy esetleges támadás esetén ne rögtön háborúban gondolkozzanak?

Másik nagy nehézséget jelent a globális felmelegedés. Kontinensünk egyre melegebb, gyakrabban pusztítanak természeti katasztrófák, változik az időjárás egyik napról a másikra folyamatos hőingásokat okozva. A társadalmunk túl fogyasztóvá vált, amelyhez a gyártók is csatlakoztak, a minőség helyett a mennyiség és állagromlás lett a cél, hogy ezáltal a fogyasztók minél előbb újat vásároljanak a termékekből. Megkéne értenie a világnak, a nagy vezetőknek, a befolyásos embereknek és a politikusoknak, hogy nem csinálhatjuk ezt így tovább! Itt a vége, be kell fejeznünk, hogy megóvhassuk mindazt, amit még megtudunk és hogy folyamatokat próbáljunk visszafordítani a Föld érdekében.

Bár a jövő egyelőre eléggé megrémít szeretném hinni, hogy amik bennem vannak azok mind alaptalan félelmek.

Vágyom két diploma megszerzésére. Szeretnék boldog lenni, jó lenne egy ház vagy lakás, ahová munka után hazamehetek. Bár tudom talán mások ezt illetően nem túl támogatóak vagy nem gondolnák jó ötletnek, de szeretnék a volt barátommal lenni, vele szeretném az életemet leélni jóban és rosszban is. Hozzá szeretnék haza menni minden este.

Évek múlva is szeretnék segíteni a szegényeken, a hajléktalanokon, az elesetteken. Mióta öt éves vagyok, édesanyámmal közösen szegény gyerekeknek állítunk össze cipősdobozokat, amiket a Cipősdoboz akció keretein belül karácsonykor kapnak meg. Kezdetben, amíg nekem még voltak játékaim, addig az enyémeiből állítottunk össze csomagokat. Azonban 16 éves koromra kifogytunk a játékaimból, így zero waste csoportokból szedjük össze a jó állapotú kirakókat, kártyákat, plüssöket és könyveket, majd ezekből állítunk össze dobozokat. Ha esetlegesen valami hiányozna pluszban, akkor azt meg szoktuk vásárolni és édességet is teszünk a dobozokba. Tavaly karácsonykor így összesen 20 szegény, nélkülöző gyermek karácsonyát tudtuk megszépíteni. Sok munka ezeket a dobozokat összeállítani, de a gondolat, hogy mennyire fognak neki örülni a gyerekek, mikor kibontják őket, minden fáradságot megér. Szeretném ezt a dobozolást a jövőben is folytatni és még tíz év múlva is a lehető legtöbbet készíteni! Van egy szervezet, akinek egyházi státusza is van Magyarországon és minden lehetőségükkel a szegényekért és a hajléktalanokért dolgoznak. A nevüket nem szeretném leírni, mivel mostanában politikai kérdést csináltak belőlük és úgy vélem az elesettek segítése nem kellene, hogy a politikáról szóljon. Én se szeretném, ha esetleg megkülönböztetés érne pozitív vagy negatív irányban azért, mert nekik szoktam nagyon sokat segíteni. Még tavaly augusztus végén kiírták, hogy szükségük lenne teljes iskolatáskákra és iskolai felszerelésekre. Ez egészen új kérés volt tőlük, korábban nem is csináltam még ilyet soha, de anyuval összeállítottunk két teljes iskolatáskát, uzsonnás dobozzal, kulaccsal, tornaszákkal és tisztasági csomaggal egy elsős és harmadikos kislány számára. Még két kisebb édességet is raktunk a táskákba. Mindent mi vettünk meg a táskákba. Ha lesz még erre szükségük, akár minden évben csinálnék ilyen táskákat iskolakezdés előtt. Ezen felül az év különböző időszakában szeretjük nagyobb étel adománnyal segíteni a szervezetet, amely így tovább tudja működtetni szegény és hajléktalan konyháját,

ellátását. Szeretek másoknak szívből segíteni, jó arra gondolni, hogy ezzel esetleg mosolyt csalog az arcukra, segítem őket az ilyen nehéz helyzetekben is. A szervezet kitaró és áldozatos munkájáért pedig nagyon hálás vagyok!

Szociálisan érzékeny vagyok, ezért is írok szakdolgozatot a jelenkori helyzetképéről a hajléktalanoknak. Mióta az eszemet tudom érzékenyebb voltam a társaimnál minden szempontból. Arra neveltek, hogy akinek csak tudok és amilyen formában csak tudok mindig segítek. Ez pedig idővel annyit mélyült bennem, az egyik lételememmé vált. Ezért is szeretnék diplomata lenni. Tíz év múlva szeretném úgy látni magamat, hogy diplomáciai munkát végzek másokért. Hiszen a diplomata elsőszámú feladata mások segítése nehéz helyzetekben. A tanulmányaim során találkoztam a szakmában dolgozókkal, akik mind a lehető legjobb útmutatást adták nekem és bátorítottak, ne adjam fel ezt az álmot még, ha az út olykor igen rögös is tud lenni. Elkezdtem olaszul tanulni, hogy legyen az angolon felül egy második nyelv, amit tanulok és hasznos lehet a későbbi munkám során. Ha már tudok olaszul mindenki azt mondja könnyebb lesz a spanyol is, így a következő tíz évben szeretném azt is megtanulni. Még nem fórt ki előttem a kép, hogy inkább egy Budapesten található külföldi nagykövetség diplomatájaként dolgoznék vagy egy külföldön található magyar nagykövetségen. Az minden esetre biztos, hogy szeretnék Európán belül maradni és a kemény munkámmal másokat segíteni.

Ha valamilyen oknál fogva mégse jönne össze, hogy diplomata legyek, mindig minden helyzetre van egy B tervem. Egészen kicsi koromtól szeretem az operetteket és imádok énekelni. Amennyiben az első karrierterv nem tudna megvalósulni abban az esetben örömmel lennék operettszínésznő is. Azért szeretem bele eme bámulatos műfaj világába, mert szerintem olyannak mutatja a világot, amilyen az lehetne. Békés, boldog, bár nehézségekkel teli, de nincs olyan probléma, amire ne találnának gyógyírt. A szerelmesek lehet veszekednek, vannak nézek eltéréseik, de a végén mindig egymásra találnak, megoldják a nehézségeiket, kibékülnek, boldogok lesznek és minden további megpróbáltatással együtt néznek szembe. Az operettekből nagyon sokat lehet tanulni az életről, az emberi kapcsolatokról, a bökkenőkről, a dilemmákról és a szerelemről. Miközben meghatóak, megkönnyezzük őket vagy éppen együtt nevetünk a szereplőkkel. Nem voltam még olyan darabon viszont, aminek a végén az emberek ne mosolyogtak volna. Nagyon jó, ha a munkánkkal az emberek arcára mosolyt csalhatunk, így ezt is szívesen csinálnám. Igazából mindkettőre vágnék és ha valamelyik lenne a munkám tíz év múlva, annak nagyon örülnék.

Most még eléggé nagy álomnak tűnik, de ebben a belátható tíz évben szeretnék megházasodni is vagy legalább mennyasszonynak lenni. A lehető legjobb forgatókönyv, amire a legjobban vágnék, ha mindez azzal a csodálatos, csokoládé barna szemű férfival lenne, aki most már a volt barátom. Szeretném még hinni, hogy a jövőben újra együtt lehetünk és talán tíz év múlva már azt is elmondhatom, hogy a vőlegényem, még jobb esetben a férjem.

Amikor felteszem magamnak a kérdést, hogy az én történetemből mit tudnak tanulni, akkor erre talán az a legjobb válasz, hogyan is legyél önmagad. Szeretném, ha tudnák, akik olvassák az írásomat, hogy nagyon fontosak. Nem baj, ha még nem találják a helyüket a világba, az sem baj, ha néha elbizonytalanodnak az úton. Viszont soha ne vegyünk fel maszkot, ne játsszuk el, hogy mások vagyunk. Létezzünk úgy, amilyenek vagyunk, ahogyan jól érezzük magunkat, ahogyan látjuk magunkat boldogan. Az élet túl rövid ahhoz, hogy szerepekbe bújjunk, elfedjük az igazi, valódi énünket. Mindenki úgy tökéletes, ahogyan létezik! Ne próbáljunk mások miatt megváltozni, elnyomni egy részünket! Na és ha bámul, ha beszél, ha lenéz? Mindezt csak azért teszi, mert ő is szeretne olyan bátor lenni, mint te csak fél. Bátornak lenni mindig nehezebb, mint megpróbálni lehúzni a saját szintünkre a másikat. Az, ha vannak hibáink, ha hibázzunk, mind rendjén van, ettől leszünk emberek. De nincs az a hiba, amit ne lehetne rendbe hozni! Amikor hibáztunk azt is lehet orvosolni. Ha pedig magunkban találunk hibát az sem baj. Ettől válunk igazán emberivé és egyedivé. Mert hidd el nekem tiszta szívből mondom, hogy úgy vagy tökéletes, ahogyan vagy! Az esetleges plusz kilókkal, a pattanásokkal, félelmeiddel, a belső lelki világgal, az érzékenységeddel, mindeneddel együtt! Gondolj a lehető legtökéletesebb férfira vagy nőre, akit csak ismersz. Megvan? Elárulok egy titkot, még ő is talál magában kivetni valót, amit nem szeret önmagában. Azért vagyunk mind tökéletesek, mert csak és kizárólag egyedül te vagy olyan, mint amilyen vagy. Lehet valaki hozzád hasonló vagy lehetett már hozzád hasonló, de soha senki nem lesz olyan, mint amilyen te vagy! Egyedi vagy, különleges és utánozhatatlan! Ha te elmész nem lesz soha többé hozzád fogható! Ha pedig ezt megérted és elfogadod így önmagadat olyan hatalomban lehet részed, amely csak ritkán adatik meg az embereknek! Legyél magadra büszke és mindenekelőtt mindig legyél önmagad!

Ezen felül talán azt is megtaníthatom az engem olvasóknak, hogy hogyan legyenek erősek. Az élet tele van nehézségekkel, ha pedig mély völgybe kerülünk onnan gyakran nagyon bonyolult újra a hegyre érni. Azonban az hogyan látod a helyzeteket sokat tud változtatni a dolgokon. Tudom milyen kemény pozitívan hozzáállni a bajokhoz, a problémákhoz, de hidd el nekem ez rengeteget tud segíteni! A bajban, ne félj másoktól segítséget kérni, akik szeretnek nem fogják tehernek érezni, ha beszélsz róla, ami rosszul érint, ami bánt. Minden völgy után hegy következik majd, ahol a boldogság is vár. Amennyiben pedig már nem egyedül cipeled a mázsás súlyát a megpróbáltatásoknak minden sokkal egyszerűbbnek tűnik majd. Anyukám mindig azt mondta, amikor gyengének érzed magadat, soha ne felejtse el mennyi minden mentél már keresztül, mennyi rosszat éltél már túl és mégis mindegyiket túlélted, erősödtél általa. Elestél? Semmi baj, állj fel, igazítsd meg a koronádat és mosolyogva menj tovább. Minden negatív dolog az életedben, bármily nagy is csak egy ideig tart majd és az élet a boldogsággal ajándékozz meg utána. Legyél büszke mind arra, amin képes voltál túllépni, arra milyen erős lettél!

Az élet nagyon rövid ezért soha ne veszítsük el a reményt a boldogságra. Mindig van újabb esély az emberi kapcsolatainkat illetően is, mindig lehet egy újabb esély még

élünk és még ezek az emberek is élnek. Hiszem, hogy az igaz szerelem mindig vissza tud térni történhetett bármi rossz is. A barátságok esetében is mindig lehet újabb esély. A lehetőség mindig ott van az újrakezdésre minden társas kapcsolatban és amíg a korábbi komplikációt okozó dolgokon változtatunk, mind a két fél változtat addig bármi működhet újra. Addig szeressünk, amíg lehet, nem tudjuk az életünk meddig tart. Szeressünk nagyon, tiszta szívből ameddig képesek vagyunk rá. Bocsátsunk meg másoknak, az összes hibájukért, rossz tettükért. Soha nem késő mindent rendbe hozni! Soha, de soha nem késő szeretni!